

AJUDANT A VIURE

Rebre la Confirmació

Aquests dies he recordat el que em deia un italià quan vaig acabar la Confirmació d'un parent seu: «Pur troppo da noi questo sta diventando un Sacramento di partenza, anzi que d'inizio di vita comunitaria». Ho trobo una interpel·lació de la qual hauríem de parlar-ne a fons perquè nosaltres diem que la Confirmació (juntament amb el Baptisme i l'Eucaristia) és base i fonament de la identitat cristiana i eclesial però, pel que es veu, molts consideren Sagrament de l'adéu allò que nosaltres anomenem Sagraments de la Iniciació Cristiana.

No s'ha d'exagerar, però, atès que les motivacions per a rebre'l i la preparació necessària no sempre són massa satisfactòries, tenim al davant un repte pastoral de difícil orientació. Vull reconèixer i agrair els esforços que fan els catequistes i els mos-

sens, però algunes celebracions donen la impressió de realitzar-se amb una fe poc discernida i això pot desvirtuar la identitat dels mateixos sagraments i de la comunitat que els celebra. Caldria pensar-hi i orientar-ho millor entre tots per ajudar a la coherència: els Sagraments impliquen la fe en Crist i l'acceptació de l'Església com a Cos visible de Crist, primícia d'una humanitat nova. El que passa és que molts desconeixen la comunitat a la que teòricament s'uneixen i des de la que fan un camí de preparació. Era desconeguda en molts casos quan van començar i segueix essent desconeguda vitalment després de passar per ella.

I tot i que pot semblar menys important, hauríem de començar també per millorar la manera de parlar-ne: ningú es confirma sinó que és confirmat, «rep» el sagrament del do de l'Esperit, que és la confirmació del Baptisme. La Confirmació configura el batejat a Crist, i el fa testimoni i enviat, plenament iniciat en la comunitat de creients i en la missió rebuda de Crist. De fet, la primera meta de la pastoral de Confirmació és, abans que res, portar els candidats a participar plenament i activament en el banquet eucarístic i en la vida de l'Església com a membres de ple dret.

A més de la necessària acollida i atenció personalitzada, hem d'assegurar que els candidats descobreixin i tinguin experiència del Déu revelat en Jesucrist i de l'Església com a lloc i comunitat amb qui celebrar i anar creixent en aquesta fe. Cal, doncs, tenir en compte cap a on caminem en tot el que fa referència als Sagraments de la iniciació Cristiana i no equivocar-nos en els mitjans que hi posem.

Caldrà assegurar la continuïtat del procés catequètic dels confirmats, de manera que abasti tots els aspectes de la vida a partir de les condicions personals i col·lectives pròpies de la seva edat. A aquest objectiu hauria de contribuir, sens dubte, l'existència de moviments juvenils que són i sempre han estat una bona plataforma per introduir progressivament en la vida d'aquella comunitat més ampla i heterogènia que és la parròquia.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

El Bisbe amb la premsa lleidatana

El passat dijous 13 de maig el bisbe diocesà Joan es va trobar amb la premsa lleidatana en un esmorzar organitzat per la delegació de Mitjans de comunicació social (MCS) del bisbat. Un bon grup de periodistes assistents van posar les qüestions al Mons. Joan Piris. Allò que sembla preocupar els informadors gira al voltant del litigi de les obres d'art. Un cop més, el bisbe Joan va respondre i explicar la situació actual. Parlant del futur, i en la seva opinió personal, una possible solució seria arribar a declarar els béns en litigi «patrimoni cultural comú», cosa que permetria a ambdues parts llur fruïció.

El bisbe Joan va dir als periodistes que trobava a faltar informació sobre actes duts a terme en l'àmbit religiós, concretament es va referir al que va tenir lloc a la Universitat de Lleida el passat 26 d'abril. Allí es va presentar un llibre que estudia els concilis celebrats a Lleida entre els anys 546-1460. Es va mirar el present amb una exposició oral del Concili tarraconense de 1995, i, de cara

al futur, el propi bisbe Joan, presentà unes línies d'acció pastoral. Perquè en aquell acte es podia percebre l'encarnació de la fe cristiana d'un poble, el lleidatà, en la història humana, era una comunicació digne potser d'algun titular informatiu.

El bisbe Joan informà també de l'Assemblea diocesana del 29 de maig. Assemblea important, perquè és la conclusió de gairebé un any de reflexió de molts fidels en parròquies, delegacions i grups, i on es traçaran prioritats per al futur.

En un ambient distès, aquest esmorzar va ser un temps de bona relació entre la premsa lleidatana i el bisbat, i que desitgem continuï serena, amistosa i de mútua col·laboració. A l'esmorzar van assistir també els delegats de MCS de les diòcesis catalanes, acompanyats pel bisbe Sebastià Taltavull, auxiliar de Barcelona, que van continuar llur trobada mensual a la Mariana. Per la tarda, van visitar el museu de Lleida, diocesà i comarcal, on van ser rebuts i guiats de manera admirable.

Cinc preguntes bàsiques sobre l'assignació fiscal a través del 0,7% de l'IRPF

Per què cal marcar la casella «Altres fins d'interès social»?

Perquè és un dret amb el qual atorgues el 0,7% dels teus impostos a projectes socials.

Puc marcar més d'una casella?

Sí. Des de l'any 2000 es poden marcar les caselles «Altres fins d'interès social» i la de l'«Església», no són excloents.

A què es destinen els diners assignats a «Altres fins d'interès social»?

A ajudar les persones més desfavorides del nostre entorn i del Tercer Món.

Em suposa un cost econòmic marcar aquestes caselles?

No. En absolut.

I si no marco cap casella?

La seva assignació tributària anirà als pressupostos generals de l'Estat.

Més informació a la pàgina web:

<http://www.portantos.es>

PELEGRINATGE A LOURDES

En els «25 anys d'un projecte fet realitat»

► Divendres 25 a dilluns 28 de juny 2010

—Informacions i inscripcions, fins al 10 de juny, al telèfon 973 282 548, dimecres i dijous, de 17.30 h a 20 h. Les places d'autocars s'adjudicaran per ordre d'inscripció definitiva.

—Preus: Accueil Saint Frai (Malalts): 200 €; Hostatgeria Saint Frai (Voluntaris): 220 €; H. Florida (***) 235 €; H. Acadia (***) 235 €; H. Lys de Marie (***) 235 €. Habitacions individuals: suplement de 65 €.

—Hotels amb pensió completa (exceptuant cafès, vins i licors).

—Els joves menors de 30 anys tindran una quota reduïda de 150 €.

DIUMENGE DE LA SANTÍSSIMA TRINITAT

▀ Lectura del llibre dels Proverbis (Pr 8,22-31)

Això diu la Saviesa de Déu: «De molt abans de començar les seves obres el Senyor m'infantà com a primícia de tot el que ha fet. He estat configurada des de sempre, des del començament, abans que la terra existís. No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües, i jo ja havia nascut. He nascut abans que les muntanyes, abans que fossin plantades les altures; encara no havia fet la terra ni els llacs, ni la massa terrosa dels continents; quan ell instal·lava la volta del cel, jo hi era, quan traçava el cercle de l'horitzó sobre els oceans, quan fixava allà dalt el cobricel dels núvols, quan contenia les fonts de l'oceà, quan posava límits al mar que no desobeeix les seves ordres, quan construïa els fonaments de la terra, jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava contínuament a la seva presència, jugava per tota la terra, i compartia amb els homes les meves delícies.»

▀ Salm responsorial (8)

R. *Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós el vostre nom per tota la terra!*

Quan miro al cel que han creat les mans vostres, / la lluna i els estels que hi heu posat. / Jo dic: Què és l'home, per què us en recordeu? / Què és un mortal, per què li doneu autoritat? R.

Gairebé l'heu igualat als àngels, / l'heu coronat de glòria i de prestigi, / l'heu fet rei de les coses que heu creat, / tot ho heu posat sota els seus peus. R.

Ramades de bous i ovelles, / fins i tot els animals de la selva, / l'ocell que vola i els peixos del mar, / i tot el que segueix els camins dels oceans. R.

▀ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-5)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. Encara més: fins enmig de les proves, trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dona esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

▀ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 16,12-15)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massa pesada. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de la veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera, perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor. Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu.»

▀ Lectura del libro de los Proverbios (Pr 8,22-31)

Así dice la sabiduría de Dios: «El Señor me estableció al principio de sus tareas, al comienzo de sus obras antiquísimas. En un tiempo remotísimo fui formada, antes de comenzar la tierra. Antes de los abismos fui engendrada, antes de los manantiales de las aguas. Todavía no estaban aplomados los montes, antes de las montañas fui engendada. No había hecho aún la tierra y la hierba, ni los primeros terrones del orbe.

Cuando colocaba los cielos, allí estaba yo; cuando trazaba la bóveda sobre la faz del abismo; cuando sujetaba el cielo en la altura, y fijaba las fuentes abismales. Cuando ponía un límite al mar, cuyas aguas no traspasan su mandato; cuando asentaba los cimientos de la tierra, yo estaba junto a él, como aprendiz, yo era su encanto cotidiano, todo el tiempo jugaba en su presencia: jugaba con la bola de la tierra, gozaba con los hijos de los hombres.»

▀ Salmo responsorial (8)

R. *Señor, dueño nuestro, ¡qué admirable es tu nombre en toda la tierra!*

Cuando contemplo el cielo, obra de tus dedos, / la luna y las estrellas que has creado, / ¿qué es el hombre, para que te acuerdes de él, / el ser humano, para darle poder? R.

Lo hiciste poco inferior a los ángeles, / lo coronaste de gloria y dignidad, / le diste el mando sobre las obras de tus manos. R.

Todo lo sometiste bajo sus pies: / rebaños de ovejas y toros, / y hasta las bestias del campo, / las aves del cielo, los peces del mar, / que trazan sendas por el mar. R.

La Santísima Trinitat, icona d'Andreu Rublev (1441), Galeria Trétiakov, Moscou

▀ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los romanos (Rm 5,1-5)

Hermanos: Ya que hemos recibido la justificación por la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo. Por él hemos obtenido con la fe el acceso a esta gracia en que estamos; y nos gloriamos, apoyados en la esperanza de alcanzar la gloria de Dios. Más aún, hasta nos gloriamos en las tribulaciones, sabiendo que la tribulación produce constancia, la constancia, virtud probada, la virtud, esperanza, y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones con el Espíritu Santo que se nos ha dado.

▀ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 16,12-15)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Muchas cosas me quedan por deciros, pero no podéis cargar con ellas por ahora; cuando venga él, el Espíritu de la verdad, os guiará hasta la verdad plena. Pues lo que hable no será suyo: hablará de lo que oye y os comunicará lo que está por venir.

Él me glorificará, porque recibirá de mí lo que os irá comunicando. Todo lo que tiene el Padre es mío. Por eso os he dicho que tomará de lo mío y os lo anunciará.»

COMENTARI

Pare, Fill i Esperit Sant

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

▣ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): So 3,14-18a (o bé: Rm 12,9-16b) / Is 12,2-3.4bcd.5-6 / Lc 1,39-56 ■ **dimarts**: 2Pe 3,12-15a.17-18 / Sl 89 / Mc 12,13-17 ■ **dimecres**: 2Tm 1,1-3.6-12 / Sl 122 / Mc 12,18-27 ■ **dijous**: 2Tm 2,8-15 / Sl 24 / Mc 12,28b-34 ■ **divendres**: 2Tm 3,10-17 / Sl 118 / Mc 12,35-37 ■ **dissabte**: 2Tm 4,1-8 / Sl 70 / Mc 12,38-44
 ▣ **diumenge** vinent, el Cos i la Sang de Crist (lit. hores: 2a setm.): Gn 14,18-20 / Sl 109 / 1Co 11,23-26 / Lc 9,11b-17.

Celebrem aquest diumenge la festa de la Santíssima Trinitat: Pare, Fill i Esperit Sant. Totes les lectures litúrgiques fan al·lusió a aquest misteri des de diverses perspectives. En la primera lectura, treta del llibre dels Proverbis, escoltem el discurs que la Saviesa, una figura molt estimada pels savis d'Israel, dirigeix a tota la humanitat. Fill predilecta de Déu, creada abans de tota cosa, la Saviesa és la revelació de Déu, la seva paraula, la seva voluntat i el seu Esperit que es fa palès en l'univers, en la història i en cada ésser humà. La mateixa perspectiva trinitària, però ara en forma explícita, la trobem en la carta als romans i en l'E-

vangeli de Joan, on avui llegim la cinquena promesa de l'Esperit. Mentre Jesús s'acomiada dels seus deixebles abans de morir, una vegada més els promet el do de l'Esperit Sant. Ell els ensenyarà «la veritat sencera», és a dir, els ensenyarà a comprendre el misteri i el missatge de Jesús. Els farà de guia i de mestre. L'Esperit no s'atribueix res a ell mateix, la seva acció està en funció del Crist i de la seva Paraula. I és precisament aquesta acció la que defineix l'estreta relació entre el Pare, el Fill i l'Esperit Sant. Déu és l'origen de la revelació, el Crist la porta a compliment i la interpretació de l'Esperit Sant la perfecciona. En al-

tres paraules, l'Esperit, com el mateix Crist, és un enviat del Pare.

El nostre Déu és un Déu persona, que es revela, actua, s'encarna. La Trinitat és expressió d'aquesta profunda vitalitat divina, és l'arrel de l'amor que viu en nosaltres i que nosaltres comuniquem a tots els qui ens envolten. La Trinitat és un cercle d'amor on ningú no queda exclòs. Si parlem de misteri insondable i inabastable, ens sentim perduts. Si, en canvi, parlem d'amor compartit, tots hi estem implicats. En l'art d'estimar només hi ha un Mestre, els altres som tots aprenents.

Dra. Núria Caldach-Benages

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La visibilitat eclesial: catequesi, catecumenat, ecumenisme

Continuo la llista breu de coses possibles que es podrien començar a fer, o que ja es fan i es poden millorar, per a la renovació de la visibilitat eclesial:

a) Dedicació preferent de preveres, diaques i laics per oferir un servei de catequesi adient, tant a les necessitats de les famílies cristianament convençudes com dels indiferents, allunyats, etc. La manca de coneixement de la religió catòlica i la indiferència en les zones que en altre temps van ser majoritàriament cristianes, segur que mouran iniciatives en aquest sentit.

b) «Obrir llocs d'experiència de la fe a aquells que cerquen Déu» (Benet XVI als rectors de les parròquies de Roma, 26/02/2009). En podríem dir *vestíbuls*, és a dir, recuperar una certa experiència de catecumenat de l'Església antiga. Aquest catecumenat —diu el Sant Pare— «no era simplement una catequesi doctrinal, sinó un lloc d'experiència progres-

siva de la vida de fe, en el qual s'entén la Paraula, que es converteix en comprensible tan sols si és interpretada per la vida i realitzada per la mateixa vida».

c) Ens cal la pràctica de l'*ecumenisme espiritual*, tot acompanyant amb la pregària, individual i comunitària, els esforços que s'estan fent, tant per la part catòlica com per la part ortodoxa, per aconseguir tot seguit —*quam primum*— la perfecta unitat amb la plena participació de l'Eucaristia. La «nostàlgia de la plena comunió» fóra l'índex afectiu de l'ecumenisme espiritual. Caldria secundar el desig expressat per Joan Pau II (encíclica *Ut unum sint*) de remodelar la figura visible del bisbe de Roma, de forma que fos un signe eficaç d'unitat i caritat per a totes les Esglésies i per a tots els cristians. I també caldria sintonitzar més i avançar en el diàleg dels catòlics amb les comunitats nascudes de la Reforma.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

La madre de Gabriela Mistral

La Premio Nobel de Literatura, la chilena Gabriela Mistral, maestra y poeta, una mujer de sensibilidad y de espiritualidad cristiana, apóstol de la paz y de la concordia, vivió en constante peregrinación por las Américas y por Europa en misiones pedagógicas y diplomáticas. Fue cónsul de Chile en Madrid, Nápoles, Petrópolis (Brasil), etc. Veneraba a su madre y admiraba su fe, su humildad, su ánimo y su sonrisa. Escribía:

—«Mi madre era pequeñita / como la menta o la hierba; / apenas echaba sombra / sobre las cosas, apenas; / y la Tierra la quería / por sentirse ligera; / y por que le sonreía, / en la dicha y en la pena.»

La pequeña figura de su madre, fuerte por su fe, que le sonríe y le da ánimo, queda grabada en su corazón.

Neruda, de joven, posteriormente también Premio Nobel, conoció a Gabriela Mistral y afirma en sus *Memorias*: «Sus dientes blanquíssimos se mostraban en una sonrisa plena y generosa que iluminaba la habitación».

La Nobel, como cristiana, escribió el poema-oración que ella rezaba todos los días:

—«En este nuevo día / que me concedes, ¡Señor!, / dame mi parte de alegría, / y haz que consiga ser mejor. / Dame Tú, el don de la salud, / la fe, el ardor, la intrepidez, / séquito de la juventud; / y la cosecha de verdad, / la reflexión, la sensatez, / séquito de la ancianidad. ¡Señor dame tu alegría!»

J. M. Alimbau

SANTORAL

30. ✚ Diumenge de la Santíssima Trinitat. Sant Ferran (1198-1252), rei castellano-leonès, patró d'institucions diverses; santa Joana d'Arc, vg., patrona de França; santa Emília, mare de sants (Basili el Gran, Gregori de Nissa i Pere de Sebaste, bisbes, i Macrina); beat Pere Tarrés i Claret (Manresa, 1905-Barcelona, 1950), prevere de la diòcesi de Barcelona; beata Baptista de Varano, vg.

31. Dilluns. Visitació de la Mare de Déu. Santa Peronella (Petronila), vg.; sant Pasqual, diaca.

1. Dimarts. Sant Justí (s. II), mr. samarità, escriptor eclesiàstic; sant Ignasi (Íñigo), abat castellà; sant Flor.

2. Dimecres. Sant Marcel·lí i sant Pere, mrs. romans (s. IV); sants Germà, Paulí,

Just i Sici, mrs. venerats a Girona; sant Eugeni I, papa (654-657); sants Potí, Blandina i companys, mrs. a Lió.

3. Dijous. Sant Carles Luanga i companys, mrs. a Uganda (1885-1887); sant Isaac, monjo i mr. a Còrdova; sant Justí, mr. a Burgos; santa Oliva, vg.; sant Joan Grande, rel. hospitalari.

4. Divendres. Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; santa Clotilde, reina francesa; sant Francesc Caracciolo, prev., fund. Caracciolins (CRM, 1588); sant Hilari, bisbe; santes Noemí i Rut, sogra i nora, segons la Bíblia.

5. Dissabte. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda; sant Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova; santa Zenaida, vg.

INTENCIONS DEL SANT PARE (juny)

General: Perquè totes les institucions garanteixin el respecte a la vida
Missionera: Perquè les Esglésies a l'Àsia sàpiguen comunicar l'Evangelí

ENTREVISTA

JORDI COTS

Pels drets dels infants

Quan es compleixen 20 anys de la Convenció de les Nacions Unides sobre els Drets de l'Infant, la Comissió de la Infància de Justícia i Pau i la Fundació Pere Tarrés han promogut una reflexió conjunta sobre les necessitats no materials de la infància, el resultat de la qual és el *Manifest de Montserrat*, un text on es descriu per què és important potenciar els drets que fan referència a les necessitats no materials de la infància i els requisits que cal tenir en compte per fer-ho. Jordi Cots és el secretari de la Comissió de la Infància de Justícia i Pau, i un dels promotors d'aquest *Manifest*.

Quines són les principals mancances de la nostra infància respecte a l'experiència de la fe i els drets no materials?

Crec que es pot parlar d'un buit espiritual, que impedeix la satisfacció de les necessitats no materials dels infants. Són necessitats reals; toquen el més íntim d'una persona. La Convenció de les Nacions Unides sobre els drets de l'infant no pot reconèixer explícitament drets espirituals, però en quatre dels seus articles parla de la dimensió espiritual del desenvolupament integral de l'infant.

Davant de tantes necessitats econòmiques i socials, és oportú posar sobre la taula aquest tema?

Les necessitats no materials dels infants no són un luxe. Donen sentit a l'acció protectora de la infància, són el seu perquè. El Bureau International Catholique de l'Enfance sempre ha afirmat, i des de la Comissió de la Infància ho compartim i proclamem, que la majoria dels problemes dels infants es troba més enllà de les seves necessitats materials immediates. Unes i altres necessitats s'han de satisfer alhora, unes reforcen les altres, i això ha de ser possible fins i tot en les situacions crítiques.

A qui vol arribar el Manifest?

De fet, es dirigeix a tots els adults: als pares i les mares, però també als professionals de la infància, els poders públics, la societat civil i la ciutadania en general. Tots han de contribuir a crear les condicions favorables per al desenvolupament espiritual de l'infant; i, a més, això no es pot deixar a l'atzar.

Oscar Bardají i Martín

PADRES E HIJOS

Todos somos padres adoptivos

Todos los padres, todos, si queremos lucir la credencial de la auténtica paternidad —y la parentalidad que debe llevar anexa— hemos de pasar la prueba de la adopción filial. Y esta, amigo lector, es mi última indicación terapéutica..., quizá un compendio de todas las anteriores. Decía el sacerdote y agudo periodista José Luis Martín Descalzo, autor del precioso libro *Razones para amar*, que «en nuestro mundo hay muchos progenitores y no demasiados padres». Otro autor, Michael Levine, comentaba con sorna que «tener hijos no le convierte a uno en padre, del mismo modo que tener un piano no le convierte a uno en pianista».

En rigor sólo hay padres adoptivos. Todo padre y madre, para sentirse verdaderamente como tales, han de adoptar a sus hijos. También Schiller lo anunciaba en uno de sus dramas románticos: «No es la carne y la sangre, sino el corazón, lo que nos hace padres e hijos». Y no hace mucho el autor de un libro de educación dedicaba irónicamente su obra: «A quienes se creen que son padres por el mero hecho de haber traído hijos al mundo».

Así pues, somos padres e hijos en la medida en que amamos. La paternidad y la filiación no surgen de la casualidad, sino de la libre elección de un amor constantemente confirmado. En este sentido, es bien cierto que todos los padres somos padres adoptivos. Y los verdaderos padres saben que nunca se termina de engendrar lo ya engendrado.

Apliquémonos entonces en ser padres responsables, especialmente en circunstancias difíciles de nuestra vida, como son la separación y el divorcio. Aquí es donde se pone a prueba nuestra capacidad para ejercer la verdadera paternidad y parentalidad. De esta manera podremos acreditar ante el mundo nuestro fuerte deseo de *no divorciarnos de nuestros hijos*. Que haya suerte, amigo o amiga.

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

EN PRIMERA PERSONA

Paco Baena és pare de família i padrí i professor de religió en l'IES Màrius Torres de Lleida.

Com responen els alumnes i pares a la vostra tasca?

L'assignatura de religió té unes característiques especials que fan que la relació amb els alumnes i amb els pares tingui un plus de cordialitat i de confiança mútua. En les ocasions en què he pogut parlar amb alguns pares aquests m'han manifestat el seu agraïment i la seva satisfacció per la tasca que realitzem.

El 24 d'abril, a Sant Julià de Loira, els professors de religió de Catalunya van tenir la vostra assemblea pedagògica. Què et va semblar essencial?

Aquesta assemblea anual ens permet actualitzar i aprofundir en les tècniques, en els recursos i en el mètode pedagògic, al temps que els intercanvis d'experiències entre professors ens enriqueixen i ens ajuden a tirar endavant la nostra tasca educativa.

Ésser professor de religió implica una formació permanent?

Evidentment. La tasca dels professors de religió exigeix una formació adequada als nous reptes tecnològics i socials. La nova evangelització ens demana adaptar el llenguatge i els mètodes a una realitat que canvia constantment, per tal d'arribar a interessar els alumnes en l'assignatura de religió i en les qüestions més importants de la fe cristiana.

Creus que ésser testimoni de fe forma part de la vostra tasca?

Els professors de religió som, en molts cassos, l'únic nexa dels nois i noies amb l'Església. Som el punt de referència i el mirall on es poden reflectir els valors de l'Evangeli. És per tant una gran responsabilitat dels professors de religió el saber ésser mestres i testimonis en la fe que professem. Per tot això, hem de sortir al pas dels grans interrogants que la joventut es planteja, per tal d'educar en els valors cristians, tenint com a tasca prioritària l'acompanyament de processos personals i de creixement en els itineraris de la fe dels alumnes.

Pasqua del malalt a l'hospital

El passat diumenge dia 9 de maig vam celebrar la Pasqua del malalt a l'Arnau de Vilanova. El tema i el lema: **25 anys caminant, donant vida, sembrant esperança** ens ha ajudat a reflexionar tot mirant el camí recorregut i projectant-nos cap al futur.

El malalt en el nostre temps continua necessitant l'oli del consol i el vi de l'esperança. Les circumstàncies canvien, la pluralitat religiosa i el secularisme són fets que formen part del tramut social on ens movem. La manera d'entendre la malaltia i els recursos sanitaris també evolucionen. Però avui com ahir l'home adolorit per la solitud de la malaltia continua necessitant aquesta atenció personal i propra que dóna vida i sembla esperança.

El Servei Religios amb la col·laboració de la Direcció de l'Hospital, programà una Eucaristia i l'administració comunitària de la Santa Unció, amb la participació de la Coral de l'Hospital. Aquesta mateixa coral va passar per

les plantes d'oncologia, gine i pediatria interpretant un bonic repertori de cançons populars.

A primera hora del matí els agents de Pastoral de la Salut, després d'administrar la sagrada comunió als qui ho havien demanat, van repartir a tots els pacients ingressats un obsequi com a record del dia del malalt.

Un grup d'immigrants de la parròquia del Carme, grup de llatins dirigit per Wilson Castro, la Nicaraguita i una Peruana van passar per totes les plantes d'hospitalització alegrant-los per uns moments en mig de les seves dolences i amenitzant el menú especial que l'empresa Clece els havia preparat per l'ocasió. En resum, un dia diferent i una festa per al nostres malalts que tots recordaran.

Fent camí per la vida

Bo i agradable fou el camí que vàrem emprendre un grupet de 19 persones per assistir a la Peregrinació a Castelló, per tal de que no hi manqués la presència dels G.O.A. de Lleida a l'homenatge que, amb tant d'entusiasme, havien preparat.

El petit sacrifici que vàrem fer es veié recompensat amb escreix al poder participar dels actes programats en la festa homenatge al bisbe Cases per celebrar el 40 Aniversari de la fundació dels Grups d'Oració i Amistat. Com sempre, i més encara per la força de la presència de tots els altres grups assistents, es va potenciar el gran tresor que és l'oració.

Hem d'agrair sempre al bisbe Josep M. Cases que ens l'ha fet redescobrir i viure-la amb intensitat, plenament integrada en les nostres vides: fent-ne una necessitat de la qual no podem prescindir. Tots els actes foren ben organitzats, programats amb exquisidesa i amor, que és el fruit de l'oració.

El valor del silenci, l'actitud orant en qualsevol aspecte de la vida de cada dia, el compromís de ser apòstols de la pregària en l'entorn en què ens movem, i el desig de créixer i ajudar als altres en l'oració ens hauria de marcar i fer-ne una necessitat, que ho és veritablement en el nostre camí per la vida.

Com Maria, que ens donà el seu fill, el vertader Camí, demanem-li que ens ajudi i ens doni l'esperança de vida i de virtut per a perseverar en els G.O.A. estimant-los i fent-los estimar. Que un nou entusiasme i convenciment de la força de l'oració ens torni a sorgir, com en altres temps i millor. Demanem-ho a l'Esperit Sant i ens ho concedirà. La força de l'amor, la humilitat, la senzillesa, la proximitat del Dr. Cases ens han de servir d'empenta i d'il·lusió.

Agenda

Dilluns, 31 de maig.—A les 20 h, a la capella de la Mariana, Taller de pregària per a joves.

Dissabte, 5 de juny.—A les 17 h, a la parròquia del Carme, aproximació a la lectura de la Bíblia per a immigrants. Amb Mn. Daniel Turmo.

Dissabte, 5 de juny.—A les 22.30 h, a la parròquia de S. Llorenç, Adoració nocturna.

Del 14 al 20 de juny.—La Creu dels joves arribarà a Lleida. Aquesta fou entregada pel papa Joan Pau II als joves cristians d'arreu del món amb motiu de la primera Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) i que ha presidit totes les diverses JMJ. La propera tindrà lloc a Madrid l'agost 2011.

31 de juliol - 8 d'agost.—Pelegrinatge a Santiago per a joves de les diòcesis catalanes. Organitzat per la pastoral de joves. Informacions i inscripcions: Delegació diocesana de joves, c/ Acadèmia, Lleida.

EL SETRILL

Quin futur?

És la petita capella d'una església on es celebren les misses durant la setmana. Al moment de la comunió, baixo els dos graons per posar-me a l'alçada dels fidels. A la meva esquerra hi ha la porta que permet l'accés a l'església. Els participants avancen en fila per rebre la comunió. El darrer és un senyor. Al presentar-li la santa Forma, em diu que no, que no venia a combregar, que venia a encendre una espelma al Senyor. Un xic sorprès, li indico la porta. El senyor vol explicar-me que és creient... el tallo, pensant que no és el moment.

Dic que em sorprèn, però, en realitat, em molesta. Em revolta que encendre un ciri tingui en-

cara més valor que l'Eucaristia. M'entristeix, sobretot, allò que significa aquest acte i tots aquells que li són semblants. Em pregunto: en la nostra societat actual, entre aquelles i aquells que es diuen creients, tenen encara les arrels cristianes la necessària fondària per nodrir-se dels únics Aliments sòlids que li permeten perdurar? Què en pensem? Què en penses tu, amic lector?

Sé que no tenim dret a jutjar ningú, i no es tracta pas d'això. Però no ens enganyem. Hem repetit, i això ve de lluny, actes eclesials que s'han quedat sense contingut seriós. Hem afavorit una pietat sentimental i, fins i tot infantil. Malaura-

dament continuem sostenint actes «socials» sota la denominació de sagraments: les primeres comunions esdevenen últimes, baptismes i confirmacions no inicien a res. Realisme que ens demana a tots els cristians que formem l'Església al bisbat de Lleida el coratge de plantejar un futur, on l'evangeli de Jesús planti la seva tenda de campanya en la nostra societat humana. Ho farem després de l'assemblea diocesana d'aquest 29 de maig?

Josep Alexandre Baró Ania
Delegat de Mitjans de
Comunicació Social del bisbat de Lleida